

Snookerin lumoissa

Pääsin vuonna 1979 pariaksi viikoksi työ- ja opintomatalle Englantiin. Työpäivät tulivat touhua täyteen, mutta illoin suomipoika Sheffieldissä oli vähän kuin orpo piru. Onneksi vaatimattomassa hotellihuoneessani oli telkkari. Sieltä tuli harva se ilta biljardia, jota pelattiin pienillä palloilla suurella pöydällä. Pelin nimi oli snooker, ja jäin siihen koukuun.

Pelin idea selvisi pian. Pelaajat olivat pääosin minulle tuntemattomia brittejä. Sittemmin snookerin ylivoimaiseksi tähdeksi nousi skotti Stephen Hendry, jonka peliä näin usein telkkarista myöhemmillä työmatkoillani. Hendry pitää vieläkin muutamia snookerin ennätyksiä hallussaan.

Huhti-toukokuussa pelataan snookerin maailmanmestaruusturnaus Sheffieldin Crucible-teatterissa. Ottelut ratkaistaan pitkän kaavan mukaan. Loppupään matsia pelataan kolmena päivänä. Jokainen ammattilainen haaveilee pääsevänsä edes kerran tälle areenalle. Ottelut televisioidaan kattavasti ympäri maailmaa. Snooker sopiikin mainiosti telkkariin. Lähikuvista näkyy draaman koko kaari, onnistumiset ja pettymiset.

Crucible tarkoittaa tulenkestävää sulan metallin käsittelyastiaa. Sheffield oli aikanaan Britannian terästeollisuuden ylpeys, mutta nyt monista tehtaista ei ole kuin muistot jäljellä. Nimi Crucible valittiin teatterin nimeksi kuvastamaan Sheffieldin terästeollisuuden kukoistusta. Kuvainnollisesti crucible voi merkitä myös eri asioiden sulatusuunia tai vaan tukalaa paikkaa.

Toukokuun alussa Perniössä kirmailtiin metsäpoluilla. Samaan aikaan Turussa pelattiin snookerin SM-kisojen alkusarjaa. Koska maastojuoksut vähän rasittivat rauhallista köllöttelyäni, päätin sompailla Turkkuse. Pelipaikalla Aurabiljardin tiloissa voisi ottelujen välissä varmaan silmäillä telkkarista vähän MM-kisojenkin pussituksia.

Snookerin SM-kisoihin oli ilmoittautunut 83 pelaajaa. Kilpailut pelataan cup-kaaviona, eli ottelun häviöjä putoaa aina pois. Aurabiljardin suuressa salissa otteluita pelattiin yhdeksällä eri pöydällä, joten kalketta ja kilkettä riitti. Otteluita pääsi seuraamaan vain parin metrin etäisyydeltä, jolloin tuntuma on ihan toinen kuin telkkarissa. Välierät ja finaali pelataan Helsingin Kulttuuritalon SM-biljardigaalassa toukokuun lopulla.

Snookerissa sovelletaan vanhoja arvokkaita perinteitä. Pelaajilla tulee olla päällään suorat puvunhousut, pitkähihainen kauluspaita, kankainen liivi, rusetti ja juhlakengät. SM-kisoissa sallittiin myös kravatti. Käyttäytymiskoodiin kuuluu ehdoton rehellisyys. Olen nähnyt monta kertaa pelaajan ilmoittavan virheestään, vaikka tuomari ei ole sellaista havainnut.

Turussa huomioni kohdistui erityisesti kepinlaihaan nuorukaiseen Patrik Tiihoseen, joka voitti yllättäen viime vuonna Suomen mestaruuden 17-vuotiaana. Silloin ammattilaisemme Robin Hull ei osallistunut. Nytkin Tiihonen selviytyi semiin. Toisessa semissä pelaa Hull, joten Pate ja Roope kohdannevat finaalissa.

Ai niin, se MM Crucible-teatterissa. Siellä saatiin 43-vuotias ikämies mestariksi. Walesilainen Mark Williams kepitti samanikäisen skotin, John Higginsin kolmen päivän ottelussa erin 18-16 ja sai lähes puoli miljoonaa euroa palkintorahaa. Williams ei oikein uskonut mestaruuteensa ja lupasi tulla lehdistötillaisuuteen alasti, jos voittaa. No, hän piti lupauksensa, melkein, kylpypyyhe verhonaan.

Vielä yksi kummallisuus snookerista. Yhä useammat huippupelaajat ovat siirtyneet suomalaisen Toni Ursinin kehittämään TAOM-liituun, joka ei aiheuta häiritseviä kikkejä.